

Min bedste ven skyggen

Af Sophia Bach

Jeg har altid ønsket mig en bedste ven. I dag fik jeg en.
Min ven er ikke som andre bedste venner.
Den kan ikke tale. Den er altid hos mig. Den er min skygge.

Hvor jeg bor, lever alles skygger. De er sorte og kan ikke tale. Men de kan forskellige ting.
Min mors skygge er god til at danse. Den kan også løfte biler.
Min fars skygge kan vaske op. Den er også god til golf.
Min skygge kan ikke løfte tunge ting som min mors. Heller ikke vaske op som min fars.
Min skygge kan ikke så meget.
Men den er der altid til at læse med mig. Vi spiller tit skak sammen. Med min skygge er jeg aldrig alene.

I skolen leger jeg ikke med de andre. Jeg tror ikke, at de kan lide mig.
De siger aldrig; "Hej".
Men det gør ikke noget, for jeg har min skygge. Den vil altid godt lege med mig.
Vi finder pinde i buskene udenfor. Vi laver perleplader eller leger, at vi går på eventyr.

I dag er en af gyngerne tomme. Det er de ellers aldrig. Jeg løber over til den.
Der er tre gyngestativer i alt med to gynger i hver.
Jeg sætter mig på den frie gyng. På den anden gyng side Martin.
Martin gynger højt. Han kan næsten nå skyerne.
Hans skygge skubber ham. Den er stor og stærk.

Min skygge står også bag mig. Den er ikke særlig stor.
"Skub mig," siger jeg til den.
Men det eneste jeg mærker er en let berøring på ryggen. Jeg flytter mig ikke.
Jeg kigger om på skyggen. "Skub hårdere," siger jeg til den.
Skyggen prøver igen. Jeg kan mærke, at den bruger begge hænder.
Jeg flytter mig stadig ikke. Jeg kigger om på skyggen igen. Den ser trist ud.
Min skygge er ikke stærk nok til at skubbe mig på gyngen.
"Ej kan din skygge ikke engang skubbe dig på gyngen?" spørger Martin.
Jeg rækker tunge af ham.

Jeg sukker. Skyggen stiller sig ved siden af mig.
Jeg løfter benene fra jorden, og gyngen svinger lidt.
Jeg sætter benene ned igen. Denne gang hopper jeg lidt.
Gyngen svinger frem. Men den stopper hurtigt igen.
Jeg støder fra med benene igen, og gyngen svinger lidt mere.
Min skygge klapper og hopper op og ned. Jeg smiler.
Jeg går så langt bagud, som jeg kan med gyngen.
Så sætter jeg mig ned, og gyngen suser frem.
Når jeg strækker og krummer benene, bliver gyngen ved med at svinge.
Jeg griner. Det suser i maven.
Martin er holdt op med at gynges. Han kigger på mig.
"Hvordan kan du det? Hvordan gør du det helt selv?" spørger Martin.
"Det kan jeg bare," siger jeg og trækker på skuldrene.
"Kan du godt lære mig det?" spørger Martin.
De andre på gyngerne er kommet over og kigger. Deres skygger står bag dem.
"Kan du også lære mig det?" spørger en af de andre.
Jeg kigger på min skygge. Den gemmer sig bag mig.
Den er lidt bange. Men det er jeg ikke.
"Ja, det jo let. Bare se," siger jeg og gynger igen.

Min skygge er ikke stor eller stærk.
Når den skubber mig på gyngen, sker der ikke noget.
Men min skygge behøver ikke skubbe mig.
Jeg kan selv sætte gang i gyngen.
Jeg har ikke brug for en stærk skygge. Jeg kan selv være stærk.